

לְעִכְטִיגֶע יָמִים נוֹרָאִים

הַיָּמִים הַנוֹרָאִים • רֵאשׁ הַשָּׁנָה
לְקֵרַאת תְּשׁוּבָה • יוֹם הַכִּיפּוּרִים

בס"ד, פרוס השנה החדשה תש"פ לפ"ק

לעבטיגע ימים נוראים

הימים הנוראים • ראש השנה
לקראת תשובה • יום הכיפורים

שלום רב.

מאמרים אלו נכתבו ונשלחו אשתקד, במסגרת סדרת מאמרים שכתבתי על נושאים שונים ומגוונים, שבעז"ה ייתכן ותצא לאור כספר, בעתיד הקרוב או הרחוק..

המאמרים עברו כעת עריכה מחדש, ואף נוספו בהם נקודות חדשות וכן חלקים חשובים ממאמרים אחרים, השייכים לענייני הימים הנוראים. תודתי לכל **קוראיי היקרים** שיחי' על המשוב החם והטוב שהעניקו לי, ולאחי היקר ר' **נפתלי** שיחי' שדרבן אותי לאסוף את המאמרים לחוברת.

בהתאם לצורת המאמרים, כמעט ולא ציינתי מקורות לרעיונות, המבוססים בחלקם הרב על מקורותינו ועל ספרי מחשבה וחסידות. אשמח להערותיכם ותגובותיכם באמצעות תיבת המייל המצוינת מטה.

בתקווה ותפילה שהדברים ייכנסו ללבבות הקוראים וללבי ואך ייטיבו, ושזכויות המחשבות הטובות והמעשים הטובים שיבואו בעקבותיהן יעמדו לי ולכל ב"ב שיחי' לחיים טובים ומאושרים ברוחניות ובגשמיות. תודה על הזכות שאתם מעניקים לי בעצם קריאתכם את חוברת זו.

תזכו לכתיבה וחתימה טובה בספר החיים ולשנה טובה ומתוקה לכם ולכל בני משפחתכם.

ברוך שובכם

BSHT141@GMAIL.COM

©

כל הזכויות שמורות
ניתן בשמחה להפיץ חוברת זו לזיכוי הרבים

בראש חודש אלול, בעת שדרש לפני הקהל
הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל, מגדולי תלמידיו של
הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל, היה פותח את ארון הקודש,
כובש את ראשו בין ספרי התורה ופורץ בבכי של אושר:
"מזדים אנחנו לפניך ה' אלקינו שנתת לנו ימי רחמים ורצון אלו.
רבונו של עולם אנו מקבלים את האלול באהבה ובשמחה!"
וגעה כל העם בבכיה - - -

פרק א' • הימים הנוראים

איפה, איפה לחצן הפלא שיטיס אותנו ל'ברכו' של מוצאי יום כיפור!?

כיפור, מאותו רגע גואל של הרוגאלע עם
הקפה, יכול להיות שחלק מאיתנו לא היו
מתאבלים על הבשורה. יכול להיות..

אם אתה לא מבין על מה אני מדבר, ומבחינתך
חודש אלול והימים הנוראים הם תקופה
מופלאה ומתוקה שבה אתה רק מרגיש
תחושה מרוממת של קירבה גדולה להקב"ה
ואתה הולך והופך לאדם טוב יותר – נא אל
תמשיך לקרוא. תפרוש כאן.
כל הכבוד לך. קנאתנו שלוחה.

אבל אם אינך מרגיש כך, ואתה כן ממשיך
לקרוא, נראה שאנחנו אמורים לשאול את
עצמנו שאלה גדולה ומרה:

מה קרה לנו? איפה הלכנו לאיבוד בדרך?

איזו בושה!

הדגים בים רועדים.

אבל איפה הדגים, ואיפה אנחנו?

האמת, אולי לא יפה לספר על זה בקול, אבל
אנחנו לא רק לא-רועדים. כל הדבר הזה,
בכלל לא יושב לנו טוב. כל התקופה הזו לא
נעימה לנו במיוחד.

אלול. סליחות. תשובה. חרטה. תקיעות.
כפרה. חטאנו. תפילות ארוכות. צום. על חטא.
גזר דיננו. אבינו מלכנו – לא יודע מה איתכם,
אבל אצל אנשים לא-מעטים בלווית לצליל של
המילים האלו תחושה כבדה של מועקה.

אם היתה יוצאת בת קול ומכריזה שברצון
שמים השנה החדשה מתחילה ממוצאי יום

סיפור שהתחיל פעם

ובכן, הסיפור, כמו הרבה סיפורים, התחיל כנראה לפני שנים רבות..

כשהיינו ילדים, והמלמד בחיידר או המורה בבית-הספר סיפרו לנו בעיניים מאוד מאוד רציניות על א-ל-ו-ל, על הדגים שרועדים ביים, ועל הרועה המפחיד שעומד עם מברשת צבע וכל הכבשים עומדים בתור, ואחד מעשרה מקבל על הגב מריחה מפחידה של צבע אדום, שקובעת שבקרוב מאוד הוא יישחט, בלי שהוא אפילו יודע, ומהר מאוד הבנו שבעוד ימים ספורים גם אנחנו נהיה בדיוק בסרט הנורא הזה.

השופט הגדול ביותר של העולם ישב בשמים, וכולנו נעבור לפניו כמו הכבשים, אחד אחד, ואנחנו צריכים מהר מהר להפוך ולהיות ילדים טובים מאוד וצדיקים ממש גדולים, כדי שלא נסומן. איזה פחד!

מה באותו רגע, כילדים, אנחנו מבינים כלפי הקב"ה?

שהוא טוב ומיטיב? שהוא האבא הטוב והרחום שלנו? שהימים האלו באים רק לטובתנו?

או שה' עומד עם מקל ארוך מאוד, ורק צופה עלינו ומחכה לראות אם אנחנו מתנהגים כמו שהוא מבקש, ואם ח"ו זה לא מה שקורה - הוא ינחית עלינו ללא רחמים את האדום האדום ההוא?

באותם רגעים אנחנו די נבהלים, ומקבלים החלטה נחושה, בכל הרצינות, שאנחנו חייבים מעכשיו להיות ילדים טובים ומושלמים.

אבל מהר מאוד המציאות הרגילה של ילדים רגילים מקרקעת אותנו לרצפת המציאות.

ומהר מאוד צועקים עלינו ש'ככה לא מתנהגים באלול'. מסתכלים עלינו בעיניים רושפות איך אנחנו מעזים ככה לצחוק בימי הדין ולשכוח באלו ימים אנחנו נמצאים.

וכל מה שנשאר לנו מאותם ימים זו אותה תחושת מועקה כבדה של כמה אנחנו לא בסדר, שאנחנו לא כמו אותם דגים מופלאים שיודעים לרעוד מיד כשאלול מגיע, ובטח גם להתנהג יפה ומושלם, כמו שמתאים להתנהג בתקופה כזו.

הלך הילד, נשאר הפחד

ואז אנחנו גדלים, ועוברת עלינו עוד שנה ועוד שנה. אנחנו צוברים קילומטראז' של מצוות ועבירות, ושוב מגיעים לאלול נוסף, ונזכרים בכל הדברים הלא-טובים שהספקנו לעשות.

אנחנו אפילו לא צריכים להיזכר במשהו מסוים. התחושה הכללית שלנו מספיקה כדי 'להוריד' אותנו ולהרחיק אותנו מהאלול הזה.

שוב להרגיש את תחושות האשמה עד כמה אנחנו לא בסדר. שוב לדעת שאנחנו נכנסים לתקופה של ההתבוססות בבוץ המחשבות הנורא והמכביד של העבירות שלנו. שוב לחוות את תחושות הייאוש, שאנחנו יודעים בדיוק מה עומד להיות בימים הקרובים.

הנה, שוב ניזכר במצב הירוד שלנו, שוב נרגיש קטנים ואפסיים, שוב נדע שאנחנו לא בסדר בכלל, שוב נבטיח לעצמנו שהפעם אנחנו חייבים להשתנות, כשבסתר בסתר לבנו נדע טוב מאוד עד כמה זה בדיחה אחת לא-מוצלחת כל כך, ושבתוך תקופה לא-ארוכה הכל כנראה יחזור להיות כמעט אותו דבר. אותו בנאדם. אותן התמודדויות. אותן כשלויות אותם רגשות אשמה, ואתו ייאוש.

זה לא קל. זה לא כיף. זה כבד. מדכא. ומפחיד.

אז פלא שכך אנחנו מגיעים לתקופה הזו?

איך אנחנו לא מתביישים?!

והאמת, הרי אפילו לא יפה לומר **את זה**, שלא כיף לנו בלב עם הימים הנוראים.

הרי שמענו את זה מספיק פעמים, שימי הדין הם ימי רחמים ורצון שה' הטוב מעניק לנו ברחמי מדי שנה. אז אנחנו אמורים מאוד לשמוח. לא?

יש אפילו ווארט מבהיל מאחד הצדיקים, שכל מי שמחכה שהימים האלו יעברו כבר, הקב"ה אינו מקבל את הסליחה שלו, ר"ל.

אבל מה אנחנו יכולים לעשות שזה מה שאנחנו מרגישים?

אנחנו נכנסים לתקופה הזו בלי חשק בכלל. לא בגלל שבחרנו בה, אלא רק בגלל שלוח השנה גרר אותנו עד לכאן..

כובד של אחריות

אז מה אנחנו עושים?

משתדלים איכשהו 'לזרום' עם הימים. מתאמצים להתנהג כמה שיותר בסדר. לומר את כל הסליחות. גם כשהן מתארכות יותר ויותר. מתאמצים אפילו לחשוב על כל מה שצריך לחשוב. להתחרט על מה שצריך להתחרט. להתפלל עוד ועוד על השנה החדשה, שה' יסלח לנו על היותנו רעים, ויתן לנו ברחמי שנה טובה ככל שיותר, גם אם זה לא באמת מגיע לנו.

אין לנו לב לברוח לגמרי מהימים האלו, כי הרי בסופו של דבר אנחנו גם סוחבים על הכתפיים שלנו אחריות גדולה מאוד.

עוד רגע מגיעה אלינו שנה חדשה, ואם אנחנו רוצים שנה טובה בלי צרות, אנחנו חייבים להתאמץ כמה שאנחנו יכולים, להתפלל, לחזור בתשובה, ולבקש חזק שהקב"ה יתן לנו ולכל בני משפחתנו שנה טובה.

אז אנחנו בהחלט מתאמצים לעשות את המקסימום שלנו. הולכים לדרשות טובות.

משתדלים ללמוד קצת ספרי מוסר. מעיינים ב'באר הפרשה'. מסתכלים בתפילות במחזור המפורש. מתייסרים קצת ברגשות אשם (וככה מרגישים טוב יותר שנה, אנחנו אפילו סובלים ומרגישים רע, ומכפרים על העבירות), משתדלים להיות אפילו טובים יותר מכל השנה, ולהתגבר מלעבור עבירות, ולעשות יותר מצוות, וכמובן אנו מקבלים על עצמנו קבלות טובות כדי לתת תוקף למחשבות התשובה שלנו, ו'מקווים מאוד' שהפעם זה יחזיק הרבה זמן, לא כמו בעבר, אבל האמת, איננו בטוחים בכך שזה אכן מה שיקרה במציאות, אבל 'נראה כבר'..

וככה עוברים הימים. עוד תפילה, עוד תקיעת שופר, עוד סליחות, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, עוד תהלים, ועוד קצת, ואז אנחנו מגיעים לסוף. לוקחים עוד נשימה אחת עמוקה, עוברים את יום כיפור, וזהו. אמת רוחה גדולה.

הספיק לנו מאוד החודש ומשהו הזה.

עכשיו מגיע סוכות העליז. ימים שהם 'נקיים' מתחושות קשות כאלו. זהו. בלי להתבוסס יותר עם בעיות וחטאים וחרטות, ובלי רגשות אשם מכבידים שרק עושים לנו רע.

זהו. באמת הולך להיות 'ושמחת בחגך'..

עצוב כמה שזה עצוב.

והשאלה הגדולה היא, למה זה? האם זה מה שאמור להיות? האם באמת זה מה שהקב"ה רוצה שנרגיש? לא נשמע הגיוני.. אז איפה אנחנו טועים? ובעיקר, **מה כן?**

מה אנחנו כן צריכים **לחשוב** על המצב שלנו?

מה אנחנו אמורים **להרגיש** בימים האלו?

ומה אנחנו אמורים **לעשות?**

לאיזו שנה תזכה, כשתיגש ליום הדין עם פחות פחד ועם יותר בטחון?

עוזבים את הכל, ורצים לבית הכנסת כדי להתחנן לשנה טובה. כדי שלא תיכנס לבית הדין, מחלה ארוכה, בעיה עם ילד, בעיית פרנסה או כל אסון אחר.

הבנו כי ראש השנה הוא למעשה 'עצרת תפילה' רבתית לקראת המשפט הנורא.

טעינו.

והיינו במתח כי התביישנו מעצמנו, ופחדנו, כי ידענו שאנחנו באים לה' עם ידיים ריקות.

ישבנו בבית הכנסת מול המחזור. מהצד ראינו אנשים מתמוגגים ונהיים אחד עם המחזור, והרגשנו בתוך הלב ריקנות אחת גדולה.

וידענו גם למה. כי הרי היינו כל כך לא-בסדר כל השנה, אז איך נעז פתאום להרגיש קרובים לה' ולדבר איתו כאילו אנחנו בסדר איתו?!

אפילו אמרנו לעצמנו שאנחנו אומרים לעצמנו את האמת, ובכלל לא בטוח שאכן מגיע לנו שנה טובה אחרי כל מה שעוללנו, והלוואי שה' בכל זאת ירחם עלינו. הלוואי. **טעינו.**

ההבנות האלו נתקעו לנו בראש במשך הרבה מאוד שנים, ועכשיו לא-קל לבוא ולגרד אותן משם..

כשסיימתי לכתוב את המאמר הקודם אשתקד, היה לי קשה מאוד להוציא אותו החוצה, לקהל.

חשתי איך המאמר יתקבל. היה לי חשש גדול עמוק בלב, שאולי התחושות הנוראות האלו הן רק שלי. אולי אחרי שאפרסם מאמר כזה כולם יגלו עד כמה מדובר בבנאדם ירוד ולא ירצו יותר לדבר עמי..

איכשהו התגברתי והוצאתי אותו, ורגע אחר כך תהיתי עד כמה אני שפוי.. אבל מה שקרה אחר כך, הפתיע אותי מאוד.

יותר מכל מאמר אחר שכתבתי, קיבלתי על מאמר זה המון המון תגובות מזדהות, וגיליתי להפתעתי עד כמה אנשים רבים התחברו לדברים, אברכים, מבוגרים וזקנים, גברים ונשים. כולם מרגישים את אותו הדבר, סובלים מהתחושות הלא-טובות שמקיפים אותם לאורך תקופה זו, ומייחלים בכל לבם להרגיש משהו אחר, טוב יותר.

ובכן, מה חשבנו עד היום?

שבגלל שראש השנה זה יום הדין, לכן אנחנו

במה באה לידי ביטוי מלכות ה' בעולם?

שהאדם הוא נתין במלכותו.

שהאדם קרוב אל ה', אוהב אותו ונאמן אליו, הולך בדרכו ועושה רצונו, ופשוט נהנה מהטוב של ה'.

למה נתן לנו ה' תורה ומצוות?

אברהם אבינו, מתוך שהכיר בעצמו במלכות ה', ידע לבדו בדיוק את כל מה שצריך לעשות כדי להיות עבד נאמן למלך העולם.

אנחנו, שאין לנו את ההכרה הגבוהה הזו ואיננו מרגישים קירבה כזו לה', צריכים את התורה ואת המצוות כדי לדעת איך להיות עבדים נאמנים בממלכתו של ה'.

לכן נתן לנו הקב"ה את תורתו ואת מצוותיו, כדי שנדע איך להיות בני מלכותו, וכשאנחנו עוסקים בתורה ובמצוות ה', אנחנו מתחברים ומתקשרים עם ה' ונהיים חלק ממלכות ה' בעולם, ובכך מגשימים את המטרה של בריאת העולם!

למה ברא ה' צרות ועונשים?

כדי לשמור עלינו שנצמד תמיד בדרך הטוב והנכונה, וכדי לגרום לנו להתחבר אליו בחזרה, כשח"ו שכחנו.

העונשים והצרות – הם בדיוק כמו הגדרות שמציבים בצדי הכבישים, כדי שהרכבים הסוסים בשוגג מהכביש יתנגשו בהם, וכך ימנעו מהם מליפול לתהום ח"ו.

הגדרות, הצרות והעונשים, פשוט מחזירים את האדם לדרך הנכונה כשהוא שוכח או סוטה בטעות מהמסלול, ובכך מסייעים לו להגיע אל היעד **שהוא עצמו רוצה** – לחזור לדרך ה', להתקרב למלכו!

קח את מספר שנותיך, הכפל אותם במספר החוויות והרגשות הלא-טובים שהרגשת במשך כל הימים-הנוראים בחייך, ותבין שכדי למחוק אותם ולהעמיד מחדש את המערכת, צריך ממש פעולה של איפוס..

אנחנו צריכים להבין מחדש את ראש השנה, ואח"כ נוכל להתחיל ולבנות מערכת חדשה של רגשות לתקופה הזו..

אז בואו נלך יחד, שלב שלב, וננסה לעשות סדר לעצמנו, להבין **מהו** באמת ראש השנה, מה בדיוק **קורה** בו, ומה **התפקיד** שלנו ביום הזה.

אז מה זה באמת ראש השנה?

היום של ראש השנה, הוא יום-ההולדת של האדם. העולם נברא ביום כ"ה אלול, וביום השישי לבריאת העולם, א' תשרי, ברא הקב"ה את האדם.

ביום הזה, אנחנו פשוט רוצים לחזור לאותו יום, לאותו רגע מושלם וטהור שבו היה הקב"ה מלך על כל העולם, כשמלכות ה' היתה שלימה לגמרי, עוד לפני החטא הראשון בעולם.

למה בכלל ברא ה' את האדם?

כי ה' הוא מקור הטוב, ומדרך הטוב להיטיב, וה' אינו יכול להיות מלך טוב בלי שיש אנשים במלכותו שנהנים מהטוב שלו. אין מלך בלא עם, ובוודאי שאין מלך טוב בלי עם.

המלכות הטובה צריכה לחול על מישהו,

המישהו הזה הוא אתה!

והרצון הזה של הקב"ה להיטיב איתך – הוא בכל מצב! בלי שום קשר למצבך הרוחני.

לא משנה מי אנחנו ומה עשינו – תמיד ובכל מצב ה' רוצה שיהיה לנו רק טוב!

למה קבע ה' את ראש השנה?

כדי לחבר אותנו אליו.

הוא יזם את המשפט השנתי הזה, מתוך מטרה להיטיב איתנו, כדי שנעצור פעם בשנה ונהיה חייבים להתחבר אליו.

כל הבריות שבעולם עוברות את המשפט הזה. כולל הגויים, וכולל החיות והבהמות. אבל להם הוא לא מודיע מראש על המשפט. כי הם לא המטרה. המטרה היא אנחנו. עמו הנבחר. נתיני מלכותו. עבדיו הנאמנים.

הוא רוצה אותנו, את בניו האוביו, שנעצור ונתחבר אליו חזק, ולכן הוא הכניס בבריאה שנהיה **תלותיים** בו. שנדע שבראש השנה נגזר עלינו גורל השנה הבאה, ואז נצטרך אותו, נזכר בו, ונהיה חייבים להתחבר אליו בחזרה. אחרת, ח"ו היינו עלולים לשכוח ממנו לגמרי. כי טבע העולם הירוד הזה מושך אותנו כל הזמן למטה.

חסד ה' עשה עמנו שפעם בשנה נהיה חייבים לעצור, ונשאף להתקרב אליו בחזרה.

אז כן, טבעי שנפחד מיום הדין. אבל **המטרה האמיתית** היא לא הפחד. המטרה היא שנתקרב אליו, שנמליך אותו בחזרה על עצמנו, ואז כבר נזכה אוטומטית בכל הטוב.

מה התפקיד שלנו בראש השנה?

להיזכר שה' ברא את העולם כדי לתת מקום וביטוי מעשי למלכותו הטובה, כדי להיטיב עם בריותיו.

וכדי להיות חלק מהממלכה הטובה הזו – עלינו להיות אזרחים נאמנים למלכנו.

ביום הזה, אנו עושים דבר אחד ויחיד. אנו אומרים בכל לבנו לאבינו שבשמים:

אבא, אנחנו אוהבים אותך.

אבא, אנחנו זוכרים שאתה המלך שלנו.

אבא, גם אם אנחנו לא לגמרי בסדר עכשיו,

תדע לך, שבתוך הלב, אנחנו יודעים את האמת. שאתה המלך. שאתה אבא שלנו, ושאתה תמיד מחכה שנחזור אליך, ושכל מצב שהוא אתה ממשיך לאהוב אותנו ולהיטיב איתנו.

נכון. לא תמיד אנחנו עושים את מה שאתה רוצה. לא תמיד זה קל לנו. אבל זה כואב לנו! אנחנו לא מרגישים טוב כשאנחנו חוטאים לך, ואנחנו רוצים מאוד להיות טובים.

אבא יקר, שתדע. אנחנו רוצים להיות עבדים נאמנים במלכותך, ואנחנו מבטיחים לעשות את המירב שלנו, כי בתוך לבנו, אנחנו מייחלים להיות אחד איתך!
זהו.

ראש השנה זה לא זמן שעוסקים בו כלל בחישוב מצוות מול עבירות. גם לא מתמקדים בו במצוות התשובה. לא בחרטה על העבר ולא בקבלה על העתיד, ואין בו ווידיים וסליחות.

לפני ראש השנה – תבורך על כל מה שהספקת לעשות טוב ולחזור אל ה'. אחרי ראש השנה – יש לנו עוד שבעה ימים של תשובה שבשיאו יום הכיפורים.

אבל בראש השנה, יש לנו רק דבר אחד שאנו מתמקדים בו – ביטוי הרצון שלנו: **אבא, אנחנו רוצים להיות חלק ממך. חלק ממלכותך.**

ביום הזה אנחנו לא מתעסקים בפרטים. לא מטפלים בתיקון הסתימות הקטנות **בברזים**. ביום הזה אנחנו מתמקדים רק בניקוי ה**צינור הראשי**.

אנחנו רוצים לפתוח את מה שנסתם בצינור ה**קשר** שלנו עם הקב"ה. בקירבה שאנחנו מרגישים או לא מרגישים אל המלך שלנו.

רק אחרי שנטפל בצינור הראשי ונפתח את הסתימה, המים פתאום יתחילו לזרום, ואפילו יעזרו בהמשך לשטוף ולפתוח את שאר

הסתימות הקטנות בכל שאר הברזים.

ביום הזה אנחנו רוצים רק להתקרב. לתת לעצמנו להתחבר בחזרה לאבינו שבשמים, ולהיזכר בחזרה באהבה הגדולה שלו אלינו.

בעשרת ימי תשובה וביום כיפור נתעסק עם כל הפרטים הקטנים, אבל בראש השנה – **בכלל לא משנה באיזה מצב אתה מגיע.**

כמו שאתה, איך שאתה, אתה מתייצב ואומר משפט אחד: **אבא, אני רוצה להיות איתך!**

ואפילו אם אתה עוצר לחשוב, ומגלה לצערך שלא באמת דחוף לך כל הענין הגדול הזה של מלכות ה'. זאת אומרת, היית רוצה 'בעיקרון' שזה יהיה כך, אבל זה לא מעניין אותך במיוחד ולא מטריד אותך יתר על המידה – כל הכבוד על הכנות!

אז הנה, אתה פשוט יכול להתפלל על זה: אבא, אתה המלך, אתה בעל הבית. תעזור לי **להגביר לי את הרצון** להיות איתך!

ושבו הגשמת את מטרת היום הזה, לרצות במלכות שמים!

ואיך כל זה קשור לגזר הדין שלנו?

כי ביום הזה, אנחנו קובעים במו ידינו את מידת המלכות של ה' בעולם שלנו, **וההמלכה הזו, שלנו - קשורה ומשפיעה באופן ישיר על השנה שתהיה לנו!**

מידת מלכות ה' שנפעל **בעצמנו** בראש השנה, היא זו שתקבע את השנה הבאה שלנו.

כי ככל שהאדם חי טוב יותר, ככל שהאדם זוכה לשנה טובה יותר בכל העניינים – **זו הוכחה לקיומה של מלכות ה'.**

מדינה שהתושבים חיים בה בטוב ובנעימים – מוכיחה שהממשלה שם טובה ויעילה. מדינה נחשלת שהאזרחים סובלים בה – מבהירה לכולם כי המלכות שם גרועה וחלשה.

כשלא טוב לנו, אפילו במשהו אחד – זהו סימן

לחסרון במלכות ה', וכשטוב לנו לגמרי, ברוחניות ובגשמיות – זו מלכות ה' בתפארתה!

וככל שאנו מתחברים יותר למלכות ה' ביום הזה – כך אנו זוכים לשנה טובה ומתוקה, כראוי לנתין שמחובר למלכו!

כשאנחנו מתחברים למלך – זה עצמו המפתח שלנו לשנה טובה ומתוקה.

בראש השנה אומרים לך: היום תחשוב פחות על עצמך. תחשוב בעיקר על המלך.

והפרדוקס המדהים? דווקא כשאנחנו חושבים פחות על עצמנו ועל העתיד שלנו, ועוסקים לחשוב יותר על כבודו של המלך – **דווקא אז** אנו זוכים לכל הטוב שבעולם.

מה, אז ה' לא רוצה שנפחד ביום הזה?

פחד מהיום הזה, הוא טבעי. כי הרי בסופו של דבר, ביום הזה נקבע גורל השנה החדשה שלנו.

אבל מה באמת ה' רוצה? שנפחד? לא!

הוא רוצה שתשמח! שגם אם אתה מגיע ליום הזה במצב הירוד ביותר – **תבטח בו!** תאמין בו, תסמוך עליו שהוא מלך 'אמיתי', מלך רחמן, מלך טוב, שחומל ודואג על כל אחד בממלכתו. שהוא אוהב אותך בכל מצב, ותמיד רק רוצה להמשיך ולהיטיב איתך.

ודווקא עם השמחה הזו, עם הביטחון הזה בו – עם זה תצליח לזכות בשנה טובה.

כי חדות ה' - היא מעוזכם. פירשו צדיקים: **עם זה שאנחנו שמחים ובוטחים בה',** שיתן לנו שנה טובה, כי הוא אבינו, כי הוא מלכנו שאוהב אותנו בכל מצב – **היא החוזקה שלנו. בזכותה נזכה בדין!**

ראש השנה שמח ומרומם.
שנה טובה מתוקה ומבורכת

הגיע זמן תשובה: עושים סוף להלקאה העצמית

(לא קל לעיכול, אבל משחרר סתימות בנפש..)

אתה, כן אתה, פשוט לא בסדר!

לא נעים, אבל אני חייב לומר לך משהו.

אתה לא בסדר. באמת שלא. ובינינו, עם כל אי-הנעימות, אתה יודע את זה היטב.

תחשוב רגע על החיים הרוחניים שלך, על לימוד התורה שלך, על רמת האחריות הכללית שלך בחיים, על איך שאתה שומר על הבריאות שלך, על סדר היום שלך. על רמת המסירות המשפחתית שלך, על הדוגמה שאתה נותן לילדים שלך, על מה שאתה משאיר אחריו בעולם. אתה פשוט לא בסדר.

רגע, ומה עם כל האנשים האחרים. החברים? השכנים? מתפללי בית הכנסת שלך? גם הם לא בסדר. לא בסדר! כל אחד מהם יש לו מספיק לשפר.

והבוס שלך? או העובדים? הלקוחות? וואו, הם ממש ממש לא בסדר.

גם החצי-שלך שבבית ממש לא בסדר. בינינו, כמה דברים יש לו לתקן עד שיהיה מושלם? פחד.

מה אנו מרגישים מול המושג הזה ששמו 'תשובה'?

אנו יודעים שתשובה זה לעצור ולהזכיר לעצמנו כמה אנחנו לא בסדר, וגם לחשוב איך אנחנו יכולים לצאת מהמצב הנורא שלנו, וזה בערך השלב שבו אנו נזכרים שכבר ניסו לעשות את זה ללא הצלחה כל כך הרבה פעמים, ובסוף הכל נשאר בערך אותו דבר..

וזה לא קל לנו בכלל. כי מי אוהב להרגיש לא בסדר? מי אוהב להיפגש עם זה? מי אוהב לחשוב שאין לו סיכוי לעבור מלא-בסדר לבסדר? אף אחד.

אז מה עשינו? התרגלנו להדחיק. פשוט לא להרגיש. לדחוף את התחושה הקשה 'אחורה'. לסוף הלב והמוח. שלא יציק לנו.

ופתאום מגיעים ימי התשובה ויום הכיפורים בראשם, ומאיימים לצוף ולהטביע אותנו בים של רגשות אשמה לא-נעימים.

האם באמת זוהי תשובה?

הבה ונבדוק.

וברגע של כנות, ברגע אמיתי של אתה מול עצמך, אתה יודע היטב כמה גם כל אחד מהילדים שלך לא ממש בסדר לגמרי. תחשוב עליהם רגע, מהגדול ועד הקטן, כל אחד מהם יש דברים שהוא כל כך צריך להשתנות.

איך מרגיש לך עם כל זה?

אולי קשה, צובט, כואב, לא נעים, אבל **מה שבטוח:** מוכר. מוכר מאוד. מוכר מדי.

הרי זה בדיוק מה שאנחנו עושים כל הזמן, בהצלחה גדולה מדי..

אנחנו שופטים את עצמנו על כל דבר לא-טוב בחיינו, מלקים את עצמנו על כל חיסרון וכישלון, וגם, שופטים את הסיבה שלנו בלי סוף.

וכמה לא-מפתיע לגלות, שזה ממש הולך

ביחד. בדוק לחלוטין!

מי ששופט ומאשים את הסיבה שלו כל הזמן – עמוק בתוך הלב שלו הוא גם שופט ומאשים את עצמו.

והאמת? אין לי ולך ולאף אחד זכות לשפוט מישהו על השיפוטיות שלו.

כי אנחנו לא אשמים בכך. זו הבנה שפיתחנו בעצמנו בטעות בשנות הילדות שלנו, ובלי כוונה היא נשארה איתנו עד היום..

הרבה מדי פעמים הבנו, או שנתנו לנו להבין, ממש בטעות, שאנחנו לא בסדר. שאנחנו אשמים.

כך למדנו לשפוט ולהאשים את עצמנו, וכך התרגלנו לשפוט ולהאשים גם את הסיבה שלנו, עד שאנחנו מקבלים את זה כמצאות גמורה וקשה לנו להאמין שיש גם אופציה של הסתכלות אחרת.

בשלב זה, יכול להיות שאתה כבר ממש מתנגד לנאמר כאן, אולי אפילו כועס, אבל חכה, בקושי התחלנו..

יש עוד משהו שכנראה גורם לנו להסתכל על

עצמנו ועל סביבותינו בעיניים שיפוטיות ומאשימות, וזו ההבנה הבסיסית מאוד לגבי איך הקב"ה נוהג איתנו.

האם הקב"ה 'מחזיר' לנו?

כשהיינו ילדים, הבנו, משום מה, שאם אנחנו לא בסדר, הקב"ה 'מחזיר' לנו עונשים. שאם אנחנו עושים משהו לא טוב, ה' רואה אותנו כ'רעים', ככאלו שהם 'לא בסדר', וכועס עלינו, ואז, כעונש על זה שאנחנו לא בסדר, הוא מעניש אותנו ועושה לנו רע.

ההבנה שלנו היתה בערך כזו: עשית עבירה ונתת סטירה לחבר שלך? עכשיו הקב"ה מחזיר לך סטירה עוד יותר כואבת. כן. כי מגיע לך עונש, ועכשיו מקווים שתלמד לא להיות יותר רע!

וההשקפה הזו, שהשתרשה אצל חלק מאיתנו מאז, ילדותית ושגויה כל כך. האמת הפשוטה היא **בדיוק ההיפך הגמור מכך!**

מחשב מסלול חדש ליעד

לשם המחשה ניקח את מכשיר ה-GPS.

אתה זוכר איך מגיב מכשיר הניווט כשאנחנו לא שומעים להוראותיו וסוטים מהמסלול עליו הוא המליץ?

הוא עוצר לרגע, לוקח לעצמו מספר רגעים של 'חישוב מסלול מחדש' ואז הוא מורה לנו, בקול הכי רגוע שרק אפשר, את הדרך החדשה בה עלינו לנסוע החל מרגע זה.

ומה קורה כאשר אנו לא שומעים לו בשנית? וכשאנו מפרים ברגל גסה את הוראות הניווט בפעם השלישית? וכשאנחנו כבר ממש צוחקים עליו בפעם הרביעית?

ובכן, כידוע לכם, הוא לא כועס עלינו לרגע. תמיד תמיד הוא יעצור בנחת, ורק יחשב מחדש מה הכי טוב לנו ברגע הנתון הוא

ואיזה מסלול הכי בכון עכשיו בשבילנו,

המוכן בשבילנו! זה הכל.

העונשים שהקב"ה נתן לנו, אינם מכות לשם הענשה, כדי 'להחזיר' לנו על מה שעשינו נגדו.

העונשים הם בסך-הכל אמצעי של 'תיקון', דרך חדשה, שהיא לפעמים ארוכה ולפעמים קשה, אבל תמיד היא רק דרך של 'תשובה', של שיבה וחזרה לדרך הטובה, של חזרה לתכלית הבריאה, בכדי שנגיע בסוף שוב לטוב האלוקי שהקב"ה רוצה להעניק לנו תמיד.

אחרי התוכחה הקשה בתורה, אחרי תיאור כל המכאובים שיגיעו לעם ישראל כשיחטאו, מסיימת התורה הק': אז או יכנע לבבם הערל, ואז ירצו את עוונם. לאמר: זו המטרה של כל המכאובים. רק לנקות את כתם העוון ולהחזיר את הלב למקומו הטוב.

וכדי שנוכל שוב לחזור אליו, 'טרח' הקב"ה כביכול וחתר חתירה מיוחדת תחת כסא כבודו, כדי שכל אחד, בכל מצב שהוא, יוכל תמיד למצוא שביל חדש כדי לחזור לדרך הישרה ולזכות לקבל את הטוב האלוקי שמוכן בשבילו.

איך בכלל אפשר לשפוט?!

אחרי שאנחנו מבינים שבשום שלב ההתייחסות אלינו היא לא כ'רעים', אלא ככאלו שבטעות זזו קצת מהדרך, וה' הטוב, האוהב אותנו ומחכה לנו בכל מצב, ממחר לסלול בשבילנו דרך כדי שנוכל להתחבר אליו חזרה - בואו ונחשוב רגע על הנושא הזה של שיפוטיות והלקאה העצמית.

נראה כי הגיע הרגע לעצור ולחשוב על עצם הזכות שיש או שאין לנו לשפוט אחרים ואת עצמנו.

אם אנחנו חושבים על זה בכנות, זה לא פשוט בכלל..

אנחנו רואים מישהו שעושה משהו לא-בסדר

הנהגים הסוררים, וכאילו כלום לא קרה, הוא ימשיך לכוון אותנו עד היעד, שוב ושוב, כל פעם במלוא האמון מחדש, **מתוך כוונה מלאה ושלימה להיטיב איתנו** ולהביא אותנו אל היעד אליו אנחנו רוצים להגיע, כאילו לא צחקנו עליו רק לפני דקה. כאילו לא 'צפצפנו' על כל ההוראות שלו עד עכשיו.

נכון. לצערו ולצערנו, **הוא כבר לא יוכל להציג לנו את אותו מסלול מהיר ומועדף** שהציע לנו בתחילת הדרך, כי כבר הצלחנו להסתבר ולהתרחק מהיעד, ועכשיו נשארה בידו רק אפשרות להציע לנו **דרך ארוכה וקשה יותר**, וככל 'שנצפצף' עליו עוד יותר, כך הדרך שהוא יציע לנו - תהיה עוד יותר ארוכה ועוד יותר קשה.

אך עדיין, תמיד הוא יחכה לנו, ממש עם אותה כוונה טובה שבה היה בתחילת הדרך, עם סבלנות גדולה ואין-סופית, עם **ההצעה הטובה ביותר שאפשרית באותה נקודה שאליה הבאנו את עצמנו**, ועם מסלול מדויק ומושלם שבייא אותנו בהצלחה ובשלום מהמקום הנוכחי שלנו עד היעד שאנו רוצים להגיע אליו.

מסלול חדש אל הטוב

וזו בדיוק 'מערכת היחסים' של הקב"ה איתנו! ה', מקור הטוב, ברא אותנו רק מתוך מטרה אחת ויחידה. כי הוא רצה **להיטיב איתנו**.

הוא נתן לנו תורה ומצוות רק כדי שיוכל לתת לנו שכר. וכדי שיוכל להיטיב איתנו, סלל לנו ה' דרך ישרה וחלקה, שאם נתמיד ללכת בה - נקבל בעולם הזה ובעולם הבא שכר ועונג אין-סופי שאין שום דבר טוב בעולם שישווה לו.

מה קורה כשאנו סוטים בטעות מהדרך שאמורה להוביל אותנו לכל הטוב הזה?

אז, הקב"ה יוצר, ממש מיוחד בשבילנו, דרך חדשה, **כדי שנוכל שוב להגיע בהקדם לטוב**

השיפוטיות שלנו כלפי אחרים - נצטרך, קודם כל, להפסיק לחלוטין את השיפוטיות כלפי עצמנו.

כי כל עוד השיפוטיות תהיה קיימת בתוכנו, סביר יהיה להניח שהיא תהיה ה'משקפיים' שלנו גם כלפי אנשים אחרים.

הו, וזה, להיפטר מהשיפוטיות ומההלקאה **העצמית** - כבר קצת יותר קשה!

כי אם אני רוצה להפסיק ולשפוט את עצמי, אני צריך לקבל את עצמי בשלימות - בדיוק כמו שאני, יחד עם כל החסרונות הקטנים והגדולים שלי. יחד עם כל החלקים הבעייתיים והאיזמים שלי! וזה, תודו, כבר קשה מאוד. אה?

תקשיבו! אני מכיר את עצמי יותר טוב מכל אחד אחר, ואני יודע היטב כמה אני לא בסדר כל הזמן. אז איך בדיוק אפסיק את השיפוטיות כלפי עצמי, אם אני באמת מאמין שאני לא בסדר, ומאשים את עצמי כל יום בהרבה מאוד דברים!?

שאלה מצוינת.

בוא רגע ונלך אחורה, לתקופה שהיית ילד קטן, ואיכשהו פה ושם לא היית בסדר ולא הצלחת תמיד להשביע את רצון סוביבר, כמו כל ילד קטן..

האם אתה חושב עכשיו שניתן לשפוט אותך על מה שעשית או לא עשית אז? אני מניח שלא.

למה לא, בעצם? כי אתה בטח מבין שאין מה לשפוט ילד קטן על שום דבר.

הרי הילד הקטן ההוא בטח רצה להיות טוב. למה שלא ירצה להיות ילד טוב? איזה ילד לא רוצה להיות טוב?

אבל הילד הזה נולד עם היכולות ועם הכוחות המסוימים שלו, עם התכונות הייחודיות לו, עם הסביבה המשפיעה שלו, ועם הנתונים

לדעתנו, ואנו שופטים אותנו בלב לרעה. אבל רגע, איך? למה?

הרי אם אנחנו היינו נולדים למשפחה שהוא נולד בה, והיה לנו את היכולות ואת הכוחות שלו, והיינו חיים בסביבה שבה הוא חי, והיינו עוברים בדיוק את אותו מסלול חיים שהוא עבר - הרי סביר יהיה מאוד להניח שהיינו עושים כעת בדיוק את אותו הדבר! אז על מה בדיוק אנחנו שופטים אותו עכשיו?

והרי כה ביאר ה'שפת אמת' את מאמר חז"ל אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו - **ולמקומו הרי לא תגיע לעולם**, ואם כן, אינך יכול לדון את חברך, לעולם!

כשאנחנו מפנימים את ההבנה הזו לתוככי לבנו, זה משנה באופן דרמטי את ההסתכלות שלנו על כל העולם סביבנו!

איננו צריכים יותר 'להתאמץ' כדי לדון מישהו לכף זכות. אנחנו פשוט מבינים שאין לנו כלל את **האפשרות** לדון אותו.

פתאום אנחנו מבינים שאיננו יכולים לשפוט אף אחד בעולם, על שום דבר! כי אנחנו לא במקום שלו. לא היינו שם, ולעולם לא נהיה שם.

זה מרגיש מוזר. אפילו אולי קצת מפחיד.. כי כבר כל כך התרגלנו לחיות אחרת ולהיות בתפקיד השופטים והכועסים, אבל אולי באמת הגיע הרגע לזרוק את הפטיש של השופט! כי אם אין לנו שום אפשרות להיכנס לנעליו של השני - איך בדיוק אנו שופטים אותו!?

אבל מה, יש בעיה..

יש בתוכנו משהו שמקשה עלינו מאוד להיפטר מהשיפוטיות שלנו כלפי אחרים.

כי אחרי שהבנו שכאשר אנחנו שליליים בתוכנו וכאשר אנו שיפוטיים כלפי עצמנו - אנחנו שיפוטיים גם כלפי הסביבה שלנו, יהיה די הגיוני להניח כי כאשר נרצה להפסיק את

העובדתיים שסובבים אותן, וכל אלו יצרו את מה שהוא וגרמו לו לבחור ולפעול כפי שהוא פעל. הגיוני, לא? אז על מה בדיוק יש לשפוט אותו?

ואז גדלת והפכת לילד יותר גדול ולבחור צעיר, והחיים המשיכו לזמן לך התמודדויות ואתגרים, לא תמיד קלים, והשתדלת להמשיך ולהיות טוב, לפעמים הצלחת ולפעמים לא. לפעמים היית טוב יותר ולפעמים פחות.

אבל גם אז, הרי סביר מאוד שבכל מצב התאמצת לעשות את הטוב ביותר **שלך**, עם התכונות והכוחות שלך, ומה שעשית – זה הטוב ביותר שהצלחת לעשות!

וגם היום, כשאתה כבר מבוגר, ההיגיון נשאר אותו היגיון. הרעיון במקומו עומד, ואתה לא יכול לשפוט את עצמך על שום דבר!

כי בהיגיון המציאותי, כל אחד אחר בעולם שהיה נולד וגדל עם אותם תנאים שלך – היה נוהג בדיוק כמוך. אז על מה בדיוק אתה שופט את עצמך, ועוד כל כך בחומרה?

רבינו, אתה נשמע הזוי.. אתה רוצה שאפרט בפניך את כל העבירות שלי רק מהשבוע האחרון?..

תכל'ס, אני היום לא בסדר! מה עוזר לי שאנשים אחרים היו עושים גם כמוני ושאיני יכול להבין את עצמי וכו' וכו'. אני היום בן אדם לא-בסדר שעושה דברים רעים!

ולא, אני לא רוצה לקבל את עצמי כמו שאני! אפשר אפילו לומר שאני די שונא את מי שאני. כן, אני לא רוצה להיות האני של היום! מה לא מובן?

זה נכון שאתה מכיר את עצמך יותר טוב מכל אחד אחר, אבל יש רק בעיה קטנה **בהגדרות** שלך.

הבעיה היא לא **אתה**. הבעיה היא **הבעיות שלך**. הבעיות והחסרונות שעוד לא תיקנת,

אלו בעיות וחסרונות חיצוניים שאתה צריך לתקן, אבל **הם לא אתה!**

אתה – זה נשמה יהודית טהורה, טובה ומתוקה, אתה טוב בתכלית הטוב. אתה טוב, מעצם היותך. מעצם היבראוּתך ע"י הקב"ה.

זה שה' החזיר לך את הנשמה היום **בבוקר**, זה אומר שהוא מאמין, בר, לגמרי, **גם היום!**

הקב"ה מכיל אותך, בדיוק כמו שאתה, והחזיר לך **אישי** את הנשמה, באופן מלא, בדיוק כמו שאתה, בלי תנאים, ובלי שינויים, עם כל המעלות והחסרונות שלך, בדיוק כפי שאתה **היום**. אז מי אתה שתפסול את עצמך?!

זה שיש לך דברים לתקן, זה מצוין. זה אומר שיש לך עוד מה לעשות כאן, בעולם הזה.

אבל אין לך מה לשפוט על עצמך על הבעיות. לא על איר הם נוצרו, ולא על למה לא תיקנת אותם עד היום.

אתה רוצה להיות טוב? יופי!

אתה לא מצליח לפתור את הבעיה? מצוין. תבדוק איפה זה תקוע, **ותעשה** את המירב האפשרי שלך כדי לתקן ולהשתפר.

אבל תפסיק לחשוב ולהיות רע כלפי עצמך! תפסיק לשפוט את עצמך. להאשים את עצמך. להעניש את עצמך. להחליא את עצמך, ולהרוג את עצמך! **תרפה כבר!**

הגזמת! הלכת קצת רחוק מדי..

זהו, לדברייך כולם טובים ומתוקים ומושלמים. אין עוברי עבירות. אין בחירה. אין חרטה. אין תשובה. כל העולם טוב.

ולא רק זה. מה הבעיה לעבור עבירות, רח"ל? הרי אין לי מה לשפוט את עצמי על שום דבר, כי כל אחד במקום שלי היה כנראה עושה אותו דבר..

אז זהו, שאכן צריך להבהיר כאן מאוד ברור את הנקודה.

הנושא של 'בחירה' הוא נושא מורכב ודק עד מאוד. הספרים הק' עוסקים בו רבות, וישנן שיטות שונות בדבר.

אבל דבר אחד ברור, מעל לכל שיטה, כי בכל מצב שאנו עומדים בו יש לפנינו **נקודת בחירה מסוימת** שבה יש לנו את היכולת **להתגבר ולבחור בטוב**, או ח"ו **להניח לעצמנו ליפול** ולבחור ברע, ואז, באותה נקודת בחירה, נדרש מאיתנו להתאמץ, להתחזק, ולעשות את הטוב ביותר שלנו.

ועל כך, על אותן נקודות בחירה שנכשלנו בהן בעבר, על כך אנו חוזרים בתשובה.

אבל אחרי שקרה מה שקרה? אין לנו מה לשפוט את עצמנו על העבר. ההתבוססות הזו לא נכונה, ומיותרת להחריד.

הדבר היחיד שרלוונטי הוא, מה אנחנו אמורים ורוצים **לעשות עכשיו** כדי לתקן את פגמי העבר ולהפוך להיות טובים יותר!

השיפוטיות וההלקאה העצמית על העבר, לא מובילות אותנו לשום מקום!

שיפוטיות לא מביאה לא לחרטה ולא לתשובה, והכי נורא גם לא לתיקון המעשים.

ההיפך הגמור מכך. היא גורמת לנו להרגיש רע ולהמשיך להתבוסס ברגשי אשמה עם הלקאה עצמית בלתי פוסקת.

היא **מקבעת** בנו את התפיסה העצמית שאנחנו רעים, שאנחנו 'דפוקים', שאנחנו לא בסדר, ומבססת בנו את הייאוש מעצמנו, וזה בדיוק מה שגורם לנו להמשיך ולהיות לא-טובים ח"ו, בהתאם לתחושתנו הפנימית הרעה.

לשפוט את עצמנו, זה לכבול את עצמנו באזיקים של אשמה. זה לחיות בתחושה פנימית עמוקה וחזקה - שאנחנו לא בסדר. זה לחיות בידיעה שאנשים חייבים להיות מושלמים, ואנחנו הרי עדיין לא מושלמים.. והבעיה הגדולה באמת? שאנחנו לעולם לא

נהיה מושלמים, ואם התחושה הזו תמשיך ללוות אותנו, כמה סיכוי יש לנו שנרפה מהתחושה הרעה לגבי עצמנו? שנתמלא באמונה ובתחושות טובות וחיוביות ושנרצה להיות טובים יותר?

[וזה עוד בלי לדבר על כך שאחרי שהאדם עבר עבירה, עליו להכיר כי כך היה רצון ה'! אם הספה"ק לא היו כותבים זאת, היה מפחיד אפילו לחשוב על כך. ק"ו שלכתוב זאת.

זהו לשונו של רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א בספרו 'צדקת הצדיק': "עיקר התשובה הוא עד שיאיר ה' עיניו, שיהיו זדונות כזכויות. ר"ל, שיכיר ויבין שכל מה שחטא, היה גם כן ברצון ה' יתברך, וכשמגיע לאור זה העצום, זוכה לכפרה גמורה".]

אבל אנחנו לא צריכים להגיע עד לכך כדי להבין ששיפוטיות והלקאה עצמית אינן יעילות ואינן משרתות לא אותנו ולא את הקב"ה..

מה יחליף את השיפוטיות?

רגע, אז מה כן? אם אין לנו מה לשפוט את עצמנו על העבר, אז מה אנחנו אשמים שעברנו עבירות? מה אנחנו אשמים שהיינו לא בסדר? ולמה אנחנו צריכים עכשיו לחזור בתשובה ולתקן את העבר? הנה העניין.

נכון, אתה לא אשם שהגעת לאן שהגעת. אתה לא 'לא-בסדר' שעשית את מה שעשית, אבל כשאתה מפיל כוס בבית, יש עליך חובה מלאה לאסוף את השברים המסוכנים, גם אם אתה לא אשם בזה שהכוס נפלה מידיך.

לדבר הזה קוראים: אחריות!

אחריות, היא זו שאמורה להחליף את השיפוטיות ואת ההלקאה העצמית שלנו - הדבר הדלוח והנוראי הזה שלא מוביל לשום מקום ולא מניב כל תועלת.

בלי שום קשר לאם יש אשמה או אין. אם

קלקלנו - יש לנו אחריות מלאה לתקן.

וכשהשיפוטיות הולכת ובמקומה נכנסת האחריות, הרצון הנקי והטהור שלנו לתקן את מה שקלקלנו - התמונה משתנה לגמרי, ופתאום רואים את הכל אחרת!

פתאום אנחנו רואים את עצמנו כאנשים טובים. פתאום האחריות ממלאת את הלב שלנו ברצון עז לתקן את עצמנו עוד יותר ולהפוך לאנשים טובים, אפילו יותר מאשר היום!

ואז, אנחנו פתאום מכילים את עצמנו. מבינים שכל בעיה שיש לנו - היא לא **אנחנו**. שהחסרונות שלנו - אינם מובנים בתוכנו. אינם חלק מאיתנו. הם משהו חיצוני בהחלט, שיש לנו את האחריות, את האפשרות, ואת הרצון לתקן!

ואז, קורה פתאום הדבר המופלא הבא - אנחנו גם משדרים את התחושה הזו החוצה!

פתאום אנחנו רואים גם את כל האנשים סביבנו כאנשים טובים באופן מוחלט, ואת הבעיות שלהם - כמשהו חיצוני לגמרי שיש להם אפשרות ורצון לתקן.

ודווקא התחושה החדשה הזו, היא זו שפתאום מאפשרת לנו פתאום לגשת ול'געת' בעבירות שלנו, ולפתוח ערוץ חדש, נקי וטהור, של תשובה, של חזרה אמיתית אל תחת כנפי ה' הטוב.

לבכות על מה שעוללנו לעצמנו

כשאנחנו עוצרים בימים אלו להתחרט ולבכות על הדברים הלא-טובים שעשינו בעבר, זו הזדמנות ממש טובה לבכות גם על כל מה שעוללנו **לעצמנו**, בלי שבכלל ידענו שאנחנו עושים כל כך רע לעצמנו, ובדרך גם **לקב"ה**.

זה הזמן לבכות על שנאת-חינם ששנאנו את עצמנו, על לא דבר. על כל השנים האלו שבהן שפטנו את עצמנו לרעה. על כל ההלקאות

העצמיות שהסיגו אותנו לאחור.

על כל הסבל המיותר הזה שהבאנו על עצמנו. על כל מה שעוללנו לנפש שלנו עם השיפוטיות הזו. על כל מה שעוללנו עם זה לגוף שלנו. על אי-האמון הנוראי ששידרנו לעצמנו, ועל החולשה שהשלטנו על עצמנו יום אחרי יום. על כל הנזקים שחוללנו בתוך עצמנו, ללא שזה הגיע לנו, ללא שיצא לנו איזושהי תועלת מכך, ללא שזה הביא משהו טוב לחיינו, אפילו לא משהו אחד, אפילו לא קטן. כלום.

וז גם הזדמנות לא-רעה לבכות על מה שעוללנו לאחרים. על שיפוטיות שהפעלנו כנגד כל הסביבה שלנו, על אי-אמון ועל חולשה ששידרנו והחדרנו לסובבים שלנו ולאנשים הקרובים ביותר אלינו, וגם לגשת אליהם ולבקש מקרב לב את סליחתם על כך. כמה, כמה זה כואב.

אבל גם אז, עם כל הבכי והכאב, נזכור כל רגע כי אין לנו מה להלקות את עצמנו על שום דבר, **גם לא על השיפוטיות וההלקאה העצמית שלנו..**

אנחנו יכולים לבכות, להצטער, לקלוט כמה טעינו, להתחרט, ולהבין מה וכמה אנחנו צריכים לתקן היום, אבל עדיין, לזכור שלא עשינו זאת כי היינו רעים. בשום שלב לא עשינו זאת כי רצינו להחליא את עצמנו או את הסובבים שלנו.

עשינו זאת כי זה מה שידענו אז. כי זה היה הטוב ביותר שהיינו יכולים לעשות אז.

עכשיו? בעתיד? נשתדל, נתאמץ ונעשה את הכל כדי לתקן את העבר, להיות טובים יותר ולהפוך את החיים של הסובבים שלנו לטובים יותר.

כי זה מה שאנחנו.

**אנשים טובים ויהודים מתוקים,
בניו אהוביו של ה' הטוב!**

הולכים לפגוש את אבא. מה יהיה שם בדיוק?

[זה עומד להיות מרגש!]

יום כיפור.

היום הרציני הזה. היום הקדוש ביותר. הצום הכי חמור מכל הצומות. 25 שעות של עינוי הגוף. יום ארוך של תפילות, של התעסקות בעבירות שלנו, של התבוססות ברגשות אשמה על כל מה שלא היינו בסדר. טוב. ניקח נשימה ארוכה, ו... תיכף נגיע לאווירה העליזה של סוכות..

לאאא. חס ושלום. אתה בטוח לא חושב ככה. אבל ילדים קטנים לפעמים חושבים ומרגישים כך. ולפעמים, בשקט בשקט, גם אנחנו מרגישים קצת כמו ילדים.. האם אנחנו יכולים לראות את יום כיפור באור אחר לגמרי? בואו נראה.

היה הַיָּה ילד מתוק וטוב

אחרי שנגענו קצת במאמר הקודם בנושא התשובה, זה הזמן לגלות איך הצלחנו להסתבר בתוכנו עם הענין הזה.. ובכן, בואו נחזור אחורה, לראות מתי כל זה התחיל.. היית ילד קטן, ויום אחד ראית ממתק, והלכת

בשקט והכנסת אותו לכיס, בלי רשות. הממתק בער לך בתוך הכיס. ירדת למטה, לאחורי הבנין, ואכלת אותו מהר. ואז עלית חזרה הביתה. אף אחד לא ידע כלום, והסוד הרע ננצר אצלך עמוק בלב. האם עלה בדעתך לספר על החטא הזה להורים שלך או למבוגר אחר בסביבה? כנראה שלא.

לא ציפית שאם תגלה את הסוד מישהו יתן לך בתמורה חיבוק או נשיקה.. כנראה גם שיערת שלא יבינו אותך למה עשית את זה, ואולי אפילו יכעסו ויצעקו עליך.

אז שתקת עם עצמך. החבאת, הדחקת, ולא סיפרת על זה לאף אחד, מאז ועד היום. ואז מה קרה?

באותו רגע נוצרו אצלך בראש שתי דמויות. דמות הילד 'האמיתי'. הילד הלא-בסדר שאתה באמת, כשאתה עם עצמך לבד, ודמות הילד שאתה 'אמור להיות'. הילד הטוב והמושלם שעושה רק מצוות ודברים טובים. פתאום, נוצר בך פער בין שתי דמויות ששתיהן אתה.. ועם השנים, הפער רק הלך וגדל.

כאן ועכשיו, בדמות 'האמיתית' שלך, כביכול, יש את הבנאדם הבעייתי, הפגום, הקצת-עבריון, ואי-שם, רחוק מאוד ממך, יש איזושהי דמות מושלמת ומופלאה שאתה 'אמור' להיות, דמות שעם כל שנה שעוברת - רק הולכת ומתרחקת ממך.

ואז מגיע זמן של תשובה, הרגע שבו נדרש ממך לעצור ולהפוך להיות טוב יותר, והסיטואציה הזו קשה לך.

קשה לך לפגוש פנים אל פנים את הדמות 'האמיתית' שלך. את הדמות שאתה כל כך שונא. שאתה כל כך בורח ממנה. שאולי אתה אפילו נגעל מלחשוב עליה.

באותו רגע, אתה לא מסוגל לקבל את עצמך. אתה מדחיק את עצמך מעצמך. ולמעשה, אתה פשוט 'מתנגד' לעצמך.

ואז, מה שנשאר לך לעשות, זה לעצום חזק את העיניים. להשתדל לא לחשוב הרבה מדי. לא 'לחפור' מדי. לומר במהירות את כל מה שצריך לומר, את כל ה'על חטאים' ואת כל הסליחות, ולקוות שזה יעבור נכון, ושאישו דברים בסוף יסתדרו ויהיה טוב.

די! אנחנו כבר לא אותם ילדים קטנים מאז. הגיע הזמן שבבין **מה באמת קורה**.

מי אנחנו באמת?

בואו רגע ונחזור לאותו רגע ראשון, כשבפעם הראשונה עשינו משהו לא בסדר, ומאז הלכנו והסתכנו עם עצמנו..

תאר לעצמך שאתה יכול להגיע כיום, כאיש מבוגר, לאותו ילד קטן, טהור ותמים, באותו רגע שהוא עשה משהו לא בסדר, ולהסתכל לו, לעצמך, בתוך העיניים.

האם אתה רואה שם ילד רע? בעייתי? פגום? עבריון? **ברור שלא!**

אתה רואה ילד טוב, מותק של ממש, ילד שהוא פשוט ילד, שראה פתאום ממתק קורץ בהישג יד והיה לו קשה להתאפק. אז הוא לקח

אותו בשקט ואכל אותו מהר, והלב שלו מיד נקף, ומיד הוא התחרט על כך והרגיש נורא ואיום, כאילו שהוא עשה איזה עוול מחריד שדורש מינימום עונש מאסר..

וכל מה שאתה רוצה זה לרוץ ולחבק את הילד הקטן הזה, ולהגיד לו מכל הלב:

ילד צדיק שלי!

אתה לא באמת רע.

אתה לא באמת בעייתי.

אתה ילד טוב, שרק נפל לרגע.

אתה פשוט ילד טוב, מתוק וטהור!

ובקפיצה לעכשיו, רגע לפני יום הכיפורים הבא עלינו לטובה, מה דעתך, שהגיע הרגע שתעצור, ותגיד **לעצמך, עכשיו**, את המילים האלו, שהיית אומר לעצמך כילד, כשנפלת עם גניבה קטנה. את המילים שאף אחד לא אמר לך אז, וכנראה גם לא מאז ועד היום:

ילד צדיק שלי!

אתה לא באמת רע.

אתה לא באמת בעייתי.

אתה ילד טוב, שרק נפל לרגע.

אתה פשוט ילד טוב, מתוק וטהור!

כן. הגיע הזמן לערוך פגישה מרגשת בין שתי 'הדמויות'. בין הילד הרע והבעייתי, 'האמיתי' כביכול, לבין הילד הצדיק שאתה 'אמור להיות', ופשוט להתחיל ולסגור את הפער ביניהם.

הגיע הרגע להבין, **שאתה לא באמת רע.**

שאתה לא באמת בעייתי. שאתה לא באמת פגום. שאתה לא באמת קצת-עבריון.

להיפך. אתה, בן אדם טוב, נקי וטהור, ולא משנה בכלל מה עשית, כמה גנבת, ואת מי רצחת. בכל מצב - אתה נשאר טוב. כל מה **שעשית - זה לא אתה**. זה לא חלק ממך, וזה לא משנה את ההגדרה שלך.

כי אתה - יהודי טוב וטהור, שאף אחד בעולם

לא יכול להפוך אותך לרע. **אפילו לא אתה.**

מרושע, אמא'לה, כמה זה נורא להיות אתה!
כי התחושה הזו? היא זו שמובילה אותנו ליפול
שוב. כי מי שמרגיש רע עם עצמו, ממשיך
להגשים בפועל את ההרגשה הזו, בעוד
שדווקא זה שמרגיש שהוא רק 'נפל', ושבעצם
הוא נשמה טובה ויקרה – הוא זה שימשיך
להתאמץ ולהיות טוב יותר.

ה' רוצה שתאמין בעצמך. שתראה את הטוב
שלך ותזכור שגם הוא רואה אותך **בטהרתך**,
גם בתוך הלכלוך שהקפת את עצמך עם
הזמן..

תשובה – לא 'מוצר לעבריינים'

וכשאנחנו ניגשים לתשובה, אנחנו צריכים
לדעת שאנחנו לא חוזרים בתשובה כי אנחנו
רעים. תשובה זו לא 'תוכנית שיקום' לבעלי
עבירות בסדר-גודל כמונו.

אנחנו חוזרים בתשובה כי אנחנו יהודים, בלי
קשר בכלל באיזה מצב רוחני אנחנו, ואם
אנחנו צדיקי הדור, או אלו שניציבים בצד השני
לגמרי – התשובה נועדה לכולם באותה מידה!
לה' יש מלאכים מושלמים בשמים, ויש לו
ילדים יהודים בארץ. כולם ילדיו, כולם אוהביו,
גם אם כל אחד מהם נמצא במצב אחר. יש לו
מכל הסוגים. החל מהצדיק הגדול ביותר עם
מיליארדי זכויות, ועד הצדיק הקטן ביותר עם
זכויות מעטות בלבד.

אין צדיק מושלם, מהסיבה הפשוטה ביותר.
כי ה' הוא אין-סוף, והצדיק הגדול ביותר
בעולם יש לו עוד לאן לשאוף ומה להשיג
בעבודתו, וכל עוד הוא לא מגיע לזה, הוא
במצב חסרון, וגם הוא צריך לחזור בתשובה.
'תשובה' זה לא מצב בדיעבד. מצוות התשובה
היא לא 'מוצר לעבריינים', כמונו למשל. היא
שייכת **לכל אחד**. ה' הכין אותה מראש והעניק
אותה **לכל יהודי**, גם לבעל שם טוב, וגם לגאון
מווילנא, כדי שכל יהודי יחזור בתשובה על מה
שחסר לו בקירבתו לה'.

אתה – זה לא איך שאתה רואה את עצמך.
אתה אפילו לא סך כל המצוות והעבירות שלך.
אתה – זה מי שאתה באמת **רוצה להיות!**
ועמוק בתוך הלב? אתה משתוקק להיות הטוב
ביותר, גם אם לפעמים אתה שוכח **אפילו**
מזה!

תשובה – כי זה לא אתה!

זה לא אני אומר לך את זה. הקב"ה אומר את
זה!

הנביא אומר לעם ישראל בשם ה': שובה
ישראל עד ה' אלוקיך, **כי – כשלת** בעוונך.
אתה יודע למה אתה יכול לשוב אל ה'? כי
כשלת. כי זה לא באמת אתה. כי זה כמו
שנכשלת באבן ברחוב ונפלת. אופס, משהו
חריג ולא טבעי קרה לך!

אנחנו צועקים ביום-כיפור 'כי לכל העם
בשגגה', ומרגישים שזו תפילה או בקשה שלנו,
מין התנצלות שלנו לה' שהעבירות שלנו לא
היו בכוונה, רק בשוגג.

אבל לא. זו **עדות** של התורה הק', של הקב"ה:
כי לכל העם – בשגגה. שהעבירות של בני
ישראל, זה לא הם. תמיד כשהם לא בסדר –
זה בשגגה. זו נפילה. זו חריגה מהמצב הטבעי
שלהם, ממה שהם באמת.
ובפנים? גם אתה יודע את זה.

אתה יודע שעבירות זה לא באמת 'המחלקה'
שלך. אתה רוצה הרבה יותר לעשות את רצון
ה' מאשר להיגרר אחרי עבירות.

אבל לפעמים קשה לך להתגבר, בדיוק כמו
שאיש שמן קשה לו להתאפק מלאכול הרבה,
גם אם הוא יודע במאה אחוז שזה לא בריא
בשבילו, וגם אם בפנים בפנים, הוא לא רוצה
לאכול את האוכל הזה שהוא אוכל עכשיו!

ומה שהקב"ה מתחנן אלינו, זה שלא נחשוב
ש'הלך עלינו'. שבשום מצב לא נרגיש אבודים
ותלושים. שנמשיך ונאהב את עצמנו גם אחרי
שהרשענו, ולא נרגיש בפנים תחושה של: רשע

'להסתכל לעבירות בעיניים'

ועכשיו, כשאתה מבין שהתשובה היא לא תוכנית לעבריינים, ושהחטאים הם לא אתה אלא רק נפילות זמניות – זה הזמן לעצור ולהפסיק להדחיק את המעשים הרעים שלנו, ולהיות מוכן לראות אותם, ולהתמודד מולם. כי כדי לחזור בתשובה, אנחנו חייבים קודם כל לפגוש עם עצמנו – ומשם להתחיל ולצעוד. להימנע מלראות את העבירות שלנו – לא מגיע ממקום טוב ומועיל. הוא מגיע מהמקום של האגו הגבוה שלנו, שלא מוכן לראות את החלקים החלשים והלא-מושלמים שלנו.. להימנע מלראות את העבירות שלנו – גם מגיע מהפחד שלנו להתייצב ולעמוד מולו, בכנות, עם כל הענווה, ולהכיר בכך שכאשר עשינו אותן – באמת נהגנו לא בסדר, ועכשיו אנחנו צריכים לקחת אחריות על המעשים הלא-טובים ההם ולראות איך אנחנו מתקנים אותן.

אבל אי-ההכרה שלנו במצבנו וההדחקה של החלקים השליליים שלנו – לא מקדם אותנו בכלום. להיפך. זה רק גורם לנו לסגת אחור. הדבר הטוב ביותר שאנו יכולים לעשות למען עצמנו, זה לאזור אומץ, להתחיל ו'להסתכל לעבירות בעיניים', ממש לראות אותם, להרגיש אותם, לא ממקום של אשמה ושיפוטים עצמית, אלא ממקום של אחריות ורצון לתיקון, וממקום של כאב, פשוט כאב.

זה הזמן להיות מוכן להרגיש את הכאב של אותו מקום נמוך. בלי להסתיר. בלי לחפות. בלי לנסות להבין, ובלי לתרץ. פשוט לראות את המקומות החלשים שלנו, ולגלות איפה באמת אנחנו עומדים, ולכאוב, **ולהישבר**, ואפילו לבכות.

לא. אל נא 'תברח' ביום הכיפורים רק לתפילות, לסליחות ולפיוטים, ותסתפק בהם. ברור שצריך אותם, והם חלק מהיום, אבל ה'

מבקש את הלב שלך, שתעצור רגע, ותעמוד מולו באמת, כמו שאתה, וזה מה שיחולל בך שינוי בתוך הלב!

שב עם ה' לדיבור פתוח, כן ואמיתי, על המצב הרוחני שלך ועל העבירות שלך. רק אתה והוא ביחד. כי תשובה, זה לא להתבוסס אתה עם עצמך לבד. זה **דו-שיח**. זה לדבר עם ה'.

פשוט תכאב את הכאב. את האכזבה, את הכשלון, את הנפילה, את הגעגוע לחיים טובים, שמחים ומרוממים יותר. תרגיש את הכמיהה הפנימית לשוב למקום האמיתי שלך.

דווקא הכאב הזה והשבירה הזו – היא היא התשובה!

קבל את המקום הנוכחי שלך

וככל שאנו מוכנים להרכין ראש ולהרגיש עד הסוף את הכובד של העבירות שלנו – כך נרגיש יותר את ההקלה שהיום הזה מביא לנו. כמה זה משחרר. כמה זה מטהר – - -

לקבל את עצמך בשלימות. בדיוק כמו שאתה. להושיט ידיים אהובות לאתה האמיתי. עם כל הבעיות. עם כל העבירות והנפילות, ועם זאת, לזכור שאנחנו לא באמת רוצים להיות חברים של העבירות האלו. אנחנו אולי עדיין לא צדיקים גדולים. אבל אנחנו לא מוכנים להיות אפילו לא רשעים קטנים.

תשלים עם מי שאתה היום, כי זהו בדיוק רצון השי"ת. העבר לא רלוונטי בכלל. ה' הוביל אותך בנתיב הזה, וזה שאתה כאן, במקום הזה – **זה לא מצב בדיעבד**. זה בדיוק המקום הנכון שלך עכשיו, ובמקום הזה שלך, עכשיו, יש במיוחד בשבילך את התוכנית האלוהית ששמה תשובה, שמתחילה בדיוק מאותה נקודה שבו אתה נמצא עכשיו, ומגיעה ישירות עד אליו, עד הקב"ה!

ואז, ברגע הגילוי האמיתי הזה, אנחנו פשוט מרגישים תחושת שלימות. שמצאנו את עצמנו. שאנחנו יודעים איפה בדיוק

אנחנו עומדים עכשיו, אבל זוכרים גם מי אנחנו באמת, בתוך הלב, ואיפה אנחנו רוצים להיות, ויודעים שמכאן אנחנו רוצים להתחיל ולצעוד בדרך הנכונה ולהפוך לטובים יותר.

רק תתחיל, רק תפתח דלת

לא. הכוונה אינה שתהפוך להיות בבת אחת צדיק הדור והדרו.

ה' לא דורש מאיתנו שנמחק את כל מי שאנחנו כיום ושפתאום נהפוך להיות מלאכים. לכל אחד מאיתנו יש בראש איזשהו חלום כמוס לגמור לחלוטין עם כל הרע ולהפוך להיות האיש המושלם והצדיק שאנחנו 'אמורים' להיות. אבל הציפיה הזו - לא נכונה לנו.

הרצון הזה לראות כבר שהכל טוב. להפוך למושלם. להיות לא-אני. להיות איזה צדיק שאני אפילו לא מכיר - זה מה שגורם לנו להתייאש ולהרים ידיים מאוד מהר, ואיכשהו 'להתגלגל' ולחכות שהימים הנוראים יסתיימו. ה' לא רוצה את זה מאיתנו. מלאכים מושלמים שעושים תמיד הכל פיקס - יש לו הרבה. יהודים שקמים ונופלים ושוב מתאמצים לקום - יש לו בקושי. והוא שמח על כל אחד ואחד מהם, כולל עלי ועליר.

ה' לא רוצה שתהיה מחר משה רבינו. ה' גם לא רוצה שתהיה כמו הרב שלך. הוא רוצה **שתהיה אתה**, האתה האמיתי. בלי השכבות הלא-טובות שנוספו עם השנים. הוא רוצה **אותך**, כמו שאתה עכשיו, ושתתחיל ללכת ולהתקדם מהמקום שבו אתה עומד כרגע.

במה? איך? בתוך הלב שלך **אתה יודע!**

כן. הוא גם יודע שלא תוכל להסיר את השכבות בבת אחת, והוא סבלן ומוכן לחכות, שתסיר אותם לאט לאט, בקצב הנכון והמתאים לך.

ה' לא רוצה ממך **תוצאה מושלמת**, שתהיה מלאך. עובדה שהוא לא ברא אותך כמלאך.

הוא רוצה ממך שתעשה את **הדרך שלך**. הוא רק מבקש ממך שתפתח את הפתח. אפילו לא פתח גדול. רק פתח קטן. צפפון. כחודו של מחט - כדי שהוא יוכל 'להיכנס' ולהמשיך לעשות בשבילך את העבודה.

הוא מבקש שתבדוק איך אתה יכול לעשות את **הטוב ביותר שלך**, באמת, במציאות, צעד אחר צעד, ושתחשוב מה **הצעד האחד**, הראשון, שאתה יכול לעשות עכשיו.

הוא לא רוצה את המושלמות שלך. הוא רוצה רק את הרצון שלך. את הלב שלך.

הקב"ה מבקש ממך: תבחר את הדבר הכי קטן שתוכל באמת לעמוד בו, ואז הלב שלך יתהפך. פתאום תרגיש קרוב אלי, ואז אני בעצמי אחבק אותך ואקרב אותך אלי עוד יותר!

עשית את המעט שלך? ה' ישלים בשבילך את שאר העבודה. עיצומו של יום מכפר.

האם אתה מוכן לתת לו את הלב שלך ביום הכיפורים הזה?

ה' משתוקק באהבה

לשמוע את העבירות שלך!

ואחרי שאנחנו מוכנים לעמוד מול עצמנו ומכירים את המקום המדויק והאמיתי שלנו, זה הרגע לכאוב ולהתוודות על זה בקול, ולספר בכל הכנות לאבינו שבשמים כמה נפלנו.

כי בניגוד למה שהרגשת בתור ילד, שהיה

קשה לך לבוא ולספר על הנפילות שלך כי פחדת מהתגובה, אצל ה' - זה בדיוק הפוך!

אתה לא מכיר את הדבר הזה, פשוט כי לא היתה לך מעולם הזדמנות להרגיש אותה במוחש. לא הכרת מצב שבו אתה מגיע למישהו להתוודות על דבר נורא שעשית, והצד השני מגיב לך באהבה ובשמחה רבה.

מה שהכרת - היה כנראה ההיפך מכך.

אבל ה'? הוא דווקא מייחל לשמוע ממך על

העבירות שלך. זהו בדיוק אחד מתנאי התשובה. להתוודות בפה מלא. לספר על החטאים שעשית. כי ה' רוצה לשמוע ולראות אותך **מוציא את זה ממך!** הוא רוצה לשמוע איך הפסולת יוצאת ממך החוצה.

העבירות יוצאות - החוצה!

יותר מזה. היום הזה, שבו כל הילדים שלו מוציאים את ה'לכלוך' החוצה, היה אמור לכאורה להיות היום הכי 'שחור' בממלכה. אבל אצל הקב"ה זה היום הכי קדוש והכי שמח. הוא אוהב את היום הזה יותר מכל יום אחר בשנה!

על הפסוק 'ימים יוצרו **ולו אחד בהם**', אומרים חז"ל שמכל הימים שיצר ה', בחר לו יום אחד, יחיד ומיוחד, שהוא **שלו**, וזהו יום הכיפורים! כי היום הזה 'הוא שמחה גדולה לפני מי שאמר והיה העולם'.

כי ה' יודע שבסוף היום הזה, כל הילדים היקרים והאהובים שלו יהיו נקיים, רחוצים, טהורים, וקרובים אליו, יותר מאי-פעם! תחשוב על אמא שיודעת כי התינוק הקטן שלה התלכלך באופן נורא.

על מה היא חושבת באותם רגעים? על הלכלוך? על למה הוא התלכלך? לא! היא חושבת רק על התינוק המתוק והנקי שלה! הלב שלה יוצא אליו ולסבל שהוא עובר בגלל הלכלוך שמציק לו, וכל מה שהיא רוצה זה רק לעזור לו להתנקות, ושהילד המתוק שלה יהיה שוב נקי וטהור.

אבל כדי שזה יקרה? התינוק צריך להגיע אליה, ולומר לה: אמא, התלכלכתי, כאן, וכאן, וגם כאן. אמא, אני רוצה להיות נקי. אמא, תנקי אותי בבקשה!

הוא צריך לבוא לספר לה על כך, להיות מוכן להתנקות, לאפשר לאמו לנקות אותו, ולרצות להמשיך ולחיות נקי!

ואחרי שהאמא מנקה אותו - האהבה הגדולה

שלה אליו רק גוברת.

זה בדיוק מה שה' רוצה מאיתנו. שנכיר בכלוך. שנתחרט ונרצה להתנקות. שנתוודה. שפשוט נודה בבעיות סוחבים. 'שנאפשר' לו לנקות אותנו, ושנחליט להתאמץ מהיום לא להתלכלך יותר, כמה שאנו יכולים. זהו.

עוד פעם אתה מבטיח להשתפר?!

ואז מזדחלת אלינו המחשבה המציקה:

אבל הרי אני לא באמת באמת חוזר בתשובה, ואני גם די מתקשה להאמין שדווקא השנה אהפוך לצדיק גדול. כבר הבטחתי כל כך הרבה פעמים, ובתוך לבי, עם כל הרצון הטוב שלי, קשה לי להאמין שהשנה זה יהיה אחרת. אז למה שה' יקבל את התשובה העלובה שלי? אז הנה הענין. אנחנו מתייחסים לקב"ה עם המושגים שלנו, ולא מסוגלים להבין איך תשובה יכולה 'לעבוד' אם כבר הבטחנו כל כך הרבה פעמים ולא קיימנו.

אבל אצל הקב"ה, בשונה מאיתנו, אין שום הבדל, ולו הדק ביותר, בין הפעם הראשונה לבין הפעם העשרים. הקב"ה הוא **מרב**ה לסלוח. ללא אותיות קטנות, וללא הגבלת מספר או פריטים.

ואם אין לנו אמונה בזה שיום הכיפורים מכפר לנו - אנחנו צריכים לחזור בתשובה **על זה**.

ה' לא צריך ממך את מה שאתה חושב שהוא צריך ממך. הוא רוצה את הלב שלך כפי שהוא עכשיו, ואת מה שאתה יכול לתת לו עכשיו.

התשובה שלך לא מושלמת? ה' הטוב בכבודו ובעצמו מבטיח: **ארפא משובתם** - אני בעצמי 'ארפא' ואחזק את התשובה שלהם, כך שהיא תהיה כבר מושלמת.

כי ה' רואה את הפנימיות שלך **יותר ממך**.

'עד' שיעיד עליו יודע תעלומות' - פירשו

צדיקים: ה' שהוא יודע את **תעלומות לבך**

הטוב יותר ממך, והוא יעיד עליך טובות **את**

מה שאתה לא יכול להעיד על עצמך.

צום של שחרור והקלה

אז אם זה יום כל כך שמח, מה פשר העינוי של הצום הארוך הזה?

אכן, בניגוד למה שחלקנו חושבים, אנחנו לא צמים ביום הזה כדי להתאבל על העבר הרע שלנו, או כדי להעניש את עצמנו על חטאינו. הצום של יום הכיפורים נועד לכך כדי שה' יוכל לטהר אותנו ביום הזה.

תאר לעצמך שאתה חייב לרוץ מהר כדי להגיע בדחיפות למקום מסוים, אבל אתה עטוף במעיל גדול וכבד שמגביל את התנועות שלך ולא מאפשר לך לרוץ כמו שאתה רוצה. הרי ברור שתוריד את המעיל שלך או כל פריט לבוש אחר שאתה יכול, כדי שתוכל לרוץ במהירות ובחופשיות.

זה בדיוק מה שקורה ביום הכיפורים!

הנשמה שלנו מגיעה ממקום גבוה וטהור מאוד, וה'לכלוך' שיצרנו פוגמת מאוד בנשמה, בדרגה שאיננו יכולים להשיג.

ואנחנו? אין לנו את חומרי הניקוי המיוחדים ואת המומחיות הנדרשת כדי לטפל בניקוי המורכב והעדין הזה. רק ה', אדון כל הנשמות, יכול לעשות עבורנו את הניקיון הזה.

ה' רוצה לנקות אותנו בשלימות ולהעביר אותנו ביום הזה דרך ארוכה מאוד, דרך שבימים רגילים היא לוקחת הרבה יותר זמן והרבה יותר מאמץ, ואולי גם גובה מאיתנו מחיר לא-קטן.

אך כדי להיות יכולים לעשות את הדרך הארוכה והמהירה הזו, אנו חייבים להיות 'משוחררים' וקלילים. להיות פחות קשורים לכבלי העולם הזה ויותר מחוברים לה', כדי שהקב"ה יוכל 'להריץ' אותנו מהר.

לכן אנחנו מתנזרים במשך כל היממה הזו מכל ההנאות הגשמיות, כדי שנוכל להתחבר

חזק יותר לקדושה האלוקית. שנוכל 'לרוץ' את הדרך הזו במהירות, ולהתנקות ביום אחד מכל הלכלוך שצברנו במשך שנה שלימה! זהו לא צום של צער, אלא צום של התעלות! צום של פחות גשמיות, שמפנה מקום ליותר רוחניות.

פתאום, כשאנחנו מבינים את זה, כל דקה של צום ושל סבל ביום הזה – מקבלת אצלנו משמעות כבירה ומרגשת.

תאר לעצמך איך תרגיש במשך כל הצום כשתזכור את הדבר המדהים הזה!

שמחה בוקעת לבנות

נכון שאנחנו נכנסים ליום לא קל. יום שבו נפגוש את המקום הנמוך שלנו ואת החלקים הבעייתיים והלא-מושלמים שלנו.

אבל ביום הזה אנחנו שמחים ומאושרים כבר מהרגע הראשון, כי אנחנו יודעים שמדובר בתהליך מרגש ומשמח של ניקיון והיטהרות.

אנחנו **כבר עכשיו** יודעים איך זה יסתיים. שבסוף היום הזה נצא טהורים, נקיים

ומשוחררים, כמו שכבר לא היינו שנה שלימה! ולכן אנחנו שמחים כבר מראש ועושים סעודת חג בערב יום כיפור, כדי לבטא את האמונה השלימה בכפרה ואת שמחתנו הגדולה בה'.

הלב שלנו מתמלא בשמחה עצומה על כך שבמקום שאנחנו נישא בתוצאות הנזקים שחוללנו יום אחר יום במשך שנה שלימה, ה' הטוב מגיע וסולח לנו על הכל, ביום אחד, מאפס לנו את כל החובות, ולסיום, גם מחתים לנו דרכון מדהים לשנה חדשה, טובה ומתוקה!

כמה, כמה טוב ה'!

צום קל ומרומם, גמר חתימה טובה ושנה מתוקה ומבורכת

היו ברכה יקיריי.

ברוך שובקס